

НЕЗАВИСИМ ЖИВОТ

Приятели,

Измина малко повече от година, откакто до вас достигна пилотният брой на „Независим живот.“ Спомням си с какво нетърпение очаквахме първите отзиви за него. На мен лично ми беше много тревожно. В главата ми с бясна скорост летяха въпроси – дали намерихме най-добрия начин да стигаме до вас, дали това, което ви предлагаме в него, е наистина полезно и по някакъв начин ви докосва и променя, дали ви помага да бъдете по-независими... защото единственият смисъл да го има бюлетина сте вие – нашите читатели.

За цялото това време непрекъснато се опитваме да провокираме мисълта ви, да ви представяме визията за независимия човек с увреждане, за реалната възможност да бъдем пълноценни и достойни граждани на обществото, което продължава да ни нарича инвалиди и да ни възприема неважно. Ръководи ни мисълта за промяна – в нас и около нас. И първото нещо, което се опитваме да ви кажем, е, че тя тръгва от нас, че от нас зависи дали ще се променят другите.

Затова предизвикахме кандидатите за кметове на София да седнат в инвалидни колички, затова разочопихме и проблема с ТЕЛК-решенията и се изправихме срещу безумните формулировки, които определят човека като „негоден за нищо“, затова непрекъснато сме нащрек, когато стане дума за достъпността на обществените сгради, улиците, транспорта. Затова продължаваме да разнищваме допълненията и промените в ЗЗРСИИ, които ни най-малко не гарантират равнопоставеността и социализацията на хората с увреждания... И непрекъснато говорим и пишеш – на архитекти, строители, политици, работодатели, интелектуалци... и преди всичко на вас. А от писмата и обажданията ви разбираме, че наистина стигаме до вас.

Благодарим ви – за добрите думи, за критиките, за предложенията... благодарим ви за доверието. С всичко това обаче не ви казвам, че ни е по-спокойно – въпреки изчерпаните броеве на бюлетина. Защото да получиш доверието на някого си е невероятно голяма отговорност. Тревожно ми е...

Неотдавна, докато слушах едно нощно радиопредаване, в ефира се включи поредният слушател. Силно ме впечатли началото на това обаждане, т. е. представянето – „Здравейте, аз съм инвалид първа група и искам да кажа...“. Обикновено хората се представят с личните си имена, а този човек забрави да си каже името. Вероятно счете, че е по-важно да каже, че е инвалид, въпреки че това нямаше никакво отношение към темата на предаването. Изтръпнах. За пореден път си дадох сметка как ни е обсебила деформираната представа за нас самите. Представата, наложена отвън, от „здравите“, от „силните“, от „независимите“ – свикнали сме с нея до такава степен, че я приемаме за абсолютна истина, за единствената характеристика, по която другите ще ни познаят, ще ни нахранят и облекат, ще ни построят социален дом в някое село, ще ни дадат повече време в радиошоуто... но няма да ни приемат като Иван от София или Петър от Русе, а като инвалиди. Защото ние се представяме така, защото с (без)действието си поддържаме тази представа.

Някой би казал, че това си е право на инвалида – щом му харесва, да се възприема така... Не, това е наложено право, право без алтернатива... и аз, която държа да се подписвам със собственото си име, разбирам, че не мога да се сърдя на човека, подписал се като инвалид. И за това ми е тревожно... защото разбирам колко по-тежък и дълъг е пътят, който трябва да извървим, за да преобърнем личната представа за себе си. И още колко много неща трябва да си кажем било чрез бюлетина, било по друг начин, за да можем да оценим колко важно е, преди да направим каквото и да е, да се представим като личности.

Аз съм Валя и исках да ви пожелаем нещо празнично и красиво послучай новото хилядолетие... Бъдете здрави и не забравяйте красивите си имена, подарени от родителите ви!

Валентина Воденичарова

„ЗА НЕЩАТА, КОИТО ОБИЧАМ“

Здравейте!

Никога не съм предполагал, че една така спонтанно родила се идея, като тази за коледния литературен конкурс, ще намери толкова радушен прием сред вас.

Получихме над сто творби от тридесет и пет млади и неготам млади автори от цялата страна. Признавам си, че за пръв път участвам в толкова трудна и същевременно толкова приятна работа като тази по номинациите на вашите произведения. В тях вие споделяте преживените болки, мечтите и вълненията си – но особено ценни за нас бяха редовете, в които вместо проблемите на сивото ежедневие живеят нещата, които обичате. Всъщност желанието ни беше да отличим много повече творби – това е най-големият проблем на всяко щастливо жури, каквото бяхме ние. Надявам се моята благодарност да е една мъ-

ничка награда за всички вас, които отделихте време и усилия, за да споделите с нас най-съкровения си дар – гласът на сърцето, изстраданата радост на творчеството.

И ето че като при всеки конкурс пред вас са **отличените творби**, на които бяха присъдени обявените награди и почетните грамоти. Отличихме ги единодушно и се надяваме, че и вашето мнение ще съвпадне с това на журито.

В следващите броеве на Бюлетина ще публикуваме и други ваши творби, които притежават ценни качества и също заслужават да бъдат споделени.

А ние оставаме с намерението тази наша среща да е първата от поредицата литературни конкурси, които ще организира Център за независим живот. Защото няма има нещо по-хубаво от това да обичаме, да се борим, да мечтаем... и да пишем, разбира се.

Усмиввам ви се и ви желая Весела Коледа и една пъана с радост и успехи Нова година, през която да се срещаме отново...

Ваши Камен

Жури в състав: г-жа Вера Младенова – редактор, г-жа Росица Петрова – клиничен социален работник, и г-н Камен Костакиев – адвокат, определи СПЕЧЕЛИЛИТЕ, а те са:

ПЪРВА НАГРАДА

БОРЯНА КОСКИНА – Казанлък

Профилът на Космоса се сведе над мен:

„Ти безгълка ли си или мечтателка? Какво ще правим с теб?

Взemi пастелите си и ми нарисуй нещo като молитва.“

Направих го.

Главата на Икар, заспал от изтощение над вече безполезните криле. Беглец или мечтател?...

ВТОРА НАГРАДА

ЕМИЛ ТРАЕВ – София

ТРОХИ И БОНБОНИ

Бях просто едно малко дете, не знаех нищо за рая и ада, за миналото и бъдещето, за спомените, които щях да натрупам, и за годините, които щях да преживея. Седях на пясъчника в оградената с ограда детска градина и правех замъче от пясък.

Емоциите и желанията бяха същите. Осъзнах кой съм и исках по някакъв начин да бъда свободен. Децата си лягаха късно, към 9, 9:30 вечерта. Аз още чувах виковете им, навънка между блоковете те още си играеха на какво ли не, но аз бях избягал.

Другарчетата от моя отряд знаеха, моля-другарките пиеха кафе и гледаха телевизия и нехаеха къде съм. А аз трескаво градах и рушах кулите на моя пясъчен дворец.

Бодливата тел ми разкъса униформените оранжеви шорти, от първия и втория опит ръцете и краката ми бяха издраскани, но аз търпеливо си играех в пясъка и мислех да опитам отново.

Върнах се, разбих шкафа за бонбони, от столовата взех малко хляб и легнах в кревата. Момиченцето до мен каза: „Дай малко“. И за да не види някой, се скрихме под одеалото. Вече бях любопитен и смел, и без гащи. Подкупих я, за да науча нещо повече и да видя защо по руските филми говореха: „Я любя теб“, а после се събуждаха заедно и прегърнати. Нищо не научих, защото изумената лелка повдигна одеалото и видя две преплетени ръце... трохи и бонбони...

ТРЕТА НАГРАДА

НЕЛИ МАРИНОВА – София

***

Ако има женска поезия,
то искам да нагазя в мъжка.

Но не написана –
изстрада на – безмълвна.

През там, където китките пулсират,
нагоре до клоните,
листата и отвъд.

В това безумно палецо мълчание –
Обичам.

РАШКО МЛАДЕНОВ –

ПИАНИСТ, АКТЬОР, ПОНАСТОЯЩЕМ ДИРЕКТОР НА ДЪРЖАВНИЯ САТИРИЧЕН ТЕАТЪР „АЛЕКО КОНСТАНТИНОВ“ ... ПРИЯТЕЛ.

– *Втора година купонът на 3 декември се провежда в Сатиричния театър, чиито директор Вие сте... Какво е мнението Ви за условията, в които живеят грамадното мнозинство хора с увреждания в България?*

– На етапа, до който цивилизацията ни е достигнала, човек живее някак си по повърхността... скоро си дадох сметка, че аз не знам как бих живял например по време на война – ето, минавам през Югославия и виждам някъде разрушена сграда... което значи, че там сигурно е имало хора, които са пострадали, когато е паднала бомбата... но това е извън опита ни, извън нашето съзнание. И в изключително тежкото и напрегнато ежедневие, в което живеем, не ни остава време да се замислим за нещо друго и различно от нас. Не знам какво бихме могли да направим ние за хората, които имат тези затруднения – и веднага насочвам въпроса към себе си – какво мога да направя аз...

– *Вие правите много...*

– Но аз случайно имам връзка с вашия Център, с Ева, с Канка... и, разбира се, съм готов да помогна с абсолютно всяко нещо, което се поиска от мен. Вероятно е възможно да отидете при директор, който да каже „а бе, я бегай оттука, аз не мога да се оправя с моите си купуца, вие ще ме занимавате с... други да се грижат за тая работа...“. Сигурен съм, че има и такива хора – значи това е въпрос на душевност, на усещания, на възглед за живота. Например аз в театъра си имам едно момче, което не е пълноценно като работник... живее с баща си, двамата нямат никакви приходи освен това, което получава то тук. Непрекъснато ваят оплаквания, че е неработоспособен, че не може да се разчита на него... но момчето продължава да работи в театъра. Не мога да го освободя. Като същевременно прекрасно знам, че не сме сиропиталище или социален дом – и че това е институт, в който всяка бройка работещ човек е изчислена, поради малкото средства, които имаме. Така че както са прости, така са и сложни тези неща... и все пак винаги на първо място е да помогнеш, когато можеш.

– *А Вие делите ли хората по някакъв признак... на такива и онакива. ...*

– Винаги ме е учудвала онзи вид човешка психика, която не разбира, че хората навсякъде са едни и същи – различията идват от условията, при които живеят, от вида и степента на цивилизованост. Продължавам да се учудвам на опитите за делене, и то особено след всичко, което се случило на запад от нас...

– *И все пак хората сме еднакви пред Бога, но различни помежду си.*

– Допускам, че до голяма степен това е въпрос на възпитание – в този смисъл, че от най-крехката си възраст детето започва да възприема определени възгледи, повлияни от обкръжението, в което живее. Как може човек, който живее в съседния вход, да е някакъв... защото е различен, да бъде унищожен – това е моята нагласа и тя е такава, защото така съм живял, това са ми внушавали. Така са ме възпитали нещата, които съм видял и прочел през живота си. Значи моята душевност е решила, че по този начин трябва да се разсъждава и да се мисли за хората. В същото време веднага си мисля, не трябва ли да полагам повече усилия за облекчаването на живота на тези хора, които не могат да се приобщат в този момент към обществото. Аз виждам какво правите вие в Центъра за всичко това и виждам колко рядко намирате разбиране. И в същото време съм убеден, че това не е от нежелание или от позицията „ами това е положението“. А е от сложността на условията, в които живеем, от трудността за всички в този кризисен период.

– *Колкото и да ни е трудно, различно щеше да е, ако хората с увреждания бяха сред нас, а не затворени в специални домове или по къщите си.*

– Аз имам две такива случки в живота си. Най-добрият ми приятел – той се помина – се разболя на 29 години от мултипленна склероза, която от втората година го обездвижи от кръста надолу и той стана напълно безпомощен. А беше баща на две близнечета, беше и превъзходен цигулар – спечели конкурса за единственото място във филхармонията за цигулари само няколко месеца преди да се проявят първите признаци на болестта. А те се появиха най-напред в китките му, може би защото това са местата, които той натоварваше най-много. Да не говорим за това, че година и половина след това лекарите не можеха да му сложат диагноза. Ние бяхме една мъжка компания още от младежките години и винаги имаше някой, който да го изведе с количката в градинката, да му направи компания, да го разходи, защото атмосферата в къщата му беше станала много тежка. Хем и ние покрай него започнахме редовно да се събираме пак, хем той прекарваше известно време в средата, в която искаше да бъде, и то във от къщата си. Това беше единият случай. Другият случай е малко по-особен. Това е една моя близка, страдаща от церебрална парализа, която обаче се занимава с окултни науки и която приема съдбата си като нещо закономерно. Тя дори е убедена, че има страшно много прегрешения и че сега си плаща за тях. Когато имаше една много тежка криза и трябваше да се стигне до някакво светило – професор, до който трудно се стигаше, аз намерих връзки и я заведох при този професор. Тогава видях колко страшно е страданието ѝ, защото за нея нямаше поза, в която да не я боли – това са непрекъснати, непрекъснати страдания. Аз не мога да си представя какво чудовище трябва да си бил някога, та да изтърпяваш това сега. И как е възможно да го изтърпяваш със съзнанието, че така трябва да бъде – тя не протестира срещу това, което се случва с нея, напротив, приема го като нещо необходимо. Това са случаите, в които аз съм се замислял за това как живеят хората с подобни проблеми... иначе животът ми тече с неговата си сила и в неговата си посока и аз забравям... Навярно разковничето е да бъдат накарани хората, от които зависи, да си свършат работата – с което да се промени съдбата на тези хора.

– *Опитваме се да го направим... но това е въпрос на системен натиск, на силна и постоянна обществена принуда. И тъй като обществото ни не е готово за това, все още се примиряваме с компромисни решения. Впрочем – какви са нещата в живота Ви, заради които не бихте направили компромис? Има ли такива?*

– Ами ето последната случка в театъра – освобождаването от щат на трупата. В момента, в който аз предприех тази мярка, се надигна страховтна вълна на съпротива срещу това. Но много скоро впоследствие колегите разбраха, че тази мярка е именно за тяхно добро. Промяната на системата на финансиране – защото това направихме – цели справедливото разпределение на малкото пари и възможността хората да получават повече пари за труда, който полагат. Те се убедиха в това и си мисля, че сега няма да има нито един човек, който да поуска да се върне стария начин на финансиране. Не направих компромис – и не сгреших.

– *Значи подобни рискове си заслужава да се поемат.*

– Само че това нещо се прави, първо, когато човек е добронамерен, и на второ място – когато много добре си е направил сметките. В продължение на три години аз обмислям тази промяна, докато полека-лека навлизах в работата – защото аз не съм професионален директор, такива няма в България. Дадох си сметка, че това де факто е усилие за подобряване на художественото ниво – защото не е възможно да задоволиш всички претенции и да осигуриш работа на всеки от една огромна актьорска трупа, както беше по-рано в софийските театри. Театърът се занимава с изкуство и в него трябва да работят онези, които могат да го правят. Това е така нареченият естествен подбор, който до този момент ни липсваше, но от който спешно се нуждаем. И моите усилия бяха насочени именно натам.

– *Имате ли някакви конкретни очаквания във връзка с изкуството, в което всъщност живеете?*

– Да, имам и в момента те са свързани единствено със Сатиричния театър – защото този театър трябва да го има. Всички много добре знаем какъв беше той по времето на социализма – но това време безвъзвратно си отиде. Моите надежди и желания за бъдещето са свързани с факта, че този театър никога вече не може и не трябва да бъде такъв, какъвто е бил. Той трябва да се превърне в един професионален комерсиален театър – кой знае защо хората в рамките на театъра считат тази дума за мръсна, което е нелепо. Един добър комерсиален театър – това може да бъде Сатиричният театър и моят стремеж е в тази посока. Като театъра, който прави примерно Иржи Менцел в Прага – в неговия театър спектаклите се играят по 10 години, там има дълги опашки за билети... но там властва и един прецизен вкус – това е изкуство, наистина изкуство. Това е именно театърът, който искам да успеем да създадем. И за тази мечта работя.

– *Желая Ви успех.*

Интервюто взе Вера Младенова.

Този път ще ви представим чуждия опит в пълноценното интегриране на хората с увреждания в обществения жи-

вот по малко по-различен начин – чрез една човешка история. Прочетохме я в материал на „Асошейтед Прес“ и решихме да ви я разкажем. Всъщност мястото ѝ би било в рубриката „Споделено“, ако човекът беше българин и страната – България. Обаче истината е друга – страната е САЩ и човекът е американец. Имайте предвид, че нямаме намерение нито да подценяваме личните човешки усилия, нито да надценяваме обществената среда, в която са положени. И в САЩ навярно има множество хора, които са получили увреждане и които не са си поставили толкова високи цели като героя на тази история. Важното в случая е, че който поиска да си ги постави, има всички условия да ги осъществи. И то при едно действително тежко увреждане. За онези, които не знаят за състоянието на квадриплегия, то е пълна дисфункция на четирите крайника.

А ето я и самата история.

На тазгодишните избори в САЩ, Джеймз Лангвин, квадриплегик, е избран в американския Конгрес от Демократическата Партия.

Когато е на 16 години, куршум от 45-калибров пистолет го уцелва в гръбначния стълб. Младежът оживява, но това е краят на мечтата му да стане полицай. Случайният изстрел изцяло променя живота му, но и стимулира амбициите му... и 20 години по-късно той вече е конгресмен, представител на своя щат Род Айлънд в Долната камара на Конгреса.

През 1977-ма тринадесетгодишният Джеймз се записал в каетска обучителна програма към полицейското управление в град Уоруик. Макар и още дете, той вече бил наясно какво иска – първо шерифската значка, а по-нататък и Федералното бюро за разследване. Обаче, както се казва в такива случаи, Съдбата решила друго. Три години по-късно, подготвайки се за поредното си дежурство, в съблекалнята на полицейското управление се разиграла трагедия. Негов колега, който решил да се похвали с новия си пистолет, неволно натиснал спусъка – а оръжието се оказало заредено. Куршумът рекуширал в стената и улучил Джеймз, прекъсвайки гръбначния му стълб.

Следващите 5 месеца на 1980-та Лангвин прекарал в болница.

„Видях смъртта в очите“, споделя той, спомняйки си за този период. „Вече ми беше невъзможно да живея по предишния си начин – и това ме ужасяваше. Изведнъж осъзнах, че вече не зная какво да правя със себе си и с живота си.“

Осем години по-късно Джеймз Лангвин поема назначението на гържавен секретар в своя щат. А съвсем наскоро избирателите на Род Айлънд изпратиха Лангвин в Конгреса на САЩ.

„Не исках да се отказвам от обществена дейност. Работя, защото ме вдъхновява мисълта да дам нещо на обществото“, споделя той. „Търсех нов начин да направя това и го намерих в политиката.“

Но преди да започне да прави закони на Капитолийския хълм, Джеймз Лангвин трябва да се настани там. За да гарантира безпрепятственото придвижване на неговата електрическа количка, демократът Патрик Кенеди посвети няколко гена преди изборите, за да изиска специални условия за новия си колега. Резултатът от тези усилия е, че вероятно Лангвин по изключение ще получи кабинет на партера в подходящото за целта крило на сградата на Конгреса. Само един от четирите ѝ входи е достъпен за инвалидни колички, а Джеймз ще има нужда и от допълнително пространство в кабинета си, за да може да работи спокойно. Понеже уврежданията на ръцете му са ограничени, а китките неизползваеми, на мястото му в Конгреса ще бъде инсталирано специално, съобразено с възможностите му устройство за гласуване. Подобен тип адаптация на средата се прави за пръв път заради конкретен конгресмен. В Сената на САЩ бяха направени подобни пригаждания, когато през 1996-та Макс Клилънд (с 3 ампутирани крайника) от щата Джорджия стана сенатор. „Когато Клиланд чу, че съм избран, споделя Лангвин, той закачливо ми напомни, че негово дело са рамките в Сената – и че сега е мой ред да се погрижа за поставяне на рампи в сградата на Конгреса.“

Главният архитект на Конгреса на САЩ вече се е срещнал с Лангвин и неговия екип, за да уточнят и започнат необходимите ремонти, та в началото на 2001-ва, когато Лангвин ще влезе в кабинета си официално, той да бъде готов. „Телефонът не спира да звъни“, споделя Кати Донахю, директор на предизборния щаб на Лангвин. „Хората се интересуват какво могат да направят за Джим... сигурни сме, че той ще се настани удобно.“

(НЖ)

Искахме на тази страница да си кажем как оценяваме изминалата година ние, хората от Център за независим живот – с какво се гордеем и от какво ни боли, в какво успяхме и в какво слятаме да успяваме тепърва... което се оказва непосилна задача – мястото не стигаше и за частичка от онова, което имахме да се казва. Питайте ни (или по-добре не питайте) как избрахме „на кого да дадем думата“. Решихме въпроса езоповски – така и така всеки тича по задачи или пък е в среща, или пък е сгръцил вежди над поредния тежък казус... и значи имахме всички основания да заложим на случайността. Който както ни се мереше пред очите, го интервюирахме... В бързината записвахме думите неразбираемо и с чудовищни правописни грешки... докато свърши мястото.

Сега пред вас е онова, което успяхме да разчетем от въпросните записки.

Ева Романова, „връзки с обществеността“

Годината беше много „изпитателна“ за мен – и в работата, и в семейството ми. Опитвах се да бъда пълноценна и на двете места... за съжаление като че ли оцетени останаха близките ми. Но пък медийният интерес към Центъра непрекъснато нараства и това е завоевание и на целия екип, и на журналистите, които настояват

независимият живот да стане възможен за хората с увреждания в България. Ето я голямата ни радост – даваме си сметка колко е важно нашите послания да стигат до по-голям кръг от хора. Винаги съм си била многословна в споделянето и май и сега ще е така... но гържа да кажа на вас, нашите читатели, че всеки ден вие сте в сърцата ни. С всеки изминал ден все повече се убеждавам колко сме оцетени, че вас ви няма на улицата, в театъра, по стадионите, в библиотеките... че не сте там заедно с нас – хората без видими увреждания. Светът е фалшив и измислен, когато вие липсвате от палитрата на живота, и искам да ви кажа – нека общата ни грижа е да направим този свят реален и истински, вие, ние, те... всички заедно! Обичам ви!

Мира Бацарова, координатор

Много неблагоприятно преживях тази година – най-вече в семейството си. Аз се разболях, майка ми се разболя, сестра ми се разболя... едната ми любима братовчедка я оперираха два пъти, другата ми любима братовчедка пък се разведе... тъй че ще спра с личните неща. Хубавото е, че въпреки всичко съм жива.

С 2001-ва година свързвам надеждата си софийското метро да стане достъпно. Не само да се финансира проучването и проектирането на необходимите съоръжения – такъв проект тече в момента – но и да започне изграждането им. Е, бих се радвала и да се опарича отнякъде... а, не, с тощо няма да се занимавам, ще забравям да си пукам фиша...

Сашо Костакиев, технически сътрудник

Хубавото през тази година беше, че си намерих работа и се запознах с прекрасни хора... лошото е предимно в личен план. Обаче от 2001-ва очаквам само хубави неща – и най-вече синът ми и майка му да са здрави, да ни се роди още една бебе, то да е момиче и да я кръстим Калина!

Анета Георгиева, координатор

Страхотна умора, частична удовлетвореност от постигнатото – така мога да опиша отминаващата двехилядна... Догодина обаче

очаквам да е обратното – частична умора и страхотна удовлетвореност!

Кирил Сапунджиев, доброволец

И бях щастлив през тази година, и не бях... но важно е, че хората около мен бяха щастливи. Или поне се опитах да са такива. Очаквам семейството ми да се стабилизира финансово поне малко и сестра ми да влезе в „правия път“... няма да навлизам в подробности. За себе си очаквам да съм жив и здрав – това ми стига.

Асен Начев, оперен певец

Тази година ми се роди син – най-изключителното събитие и най-голямата радост в живота на човека. В професионален план важно е предстои – до края на годината се надявам да излезе сингъла на групата, продуциран от продуцентска къща „Едита“. От 2001-ва очаквам албум на „Апокалипсис“, турнето „Право на избор за живот“, което подготвяме сега с ЦНЖ... а освен това чакам да паднат визите и тъй като идат избори, най-после да си изберем един приличен парламент.

Канка Панайотова, изпълнителен директор на ЦНЖ

И тази година животът беше прекрасен – както миналата и както, надявам се, следващата. Година, в която не помня колко пъти се сливаха дни и нощи в гонене на срокове и резултати. Година без отпуск, но с много радост и удовлетворение – от поредната „милимунда“ напредък, постигната заедно с най-прекрасните хора на света... Догодина ли? Догодина – още една милимунда напредък... не – ДВЕ милимунди !!!... със същите прекрасни хора и с нови такива, пак прекрасни...

КОЙ, КАКВО, КОГА, КАК...

СЪБИТИЕТО...

Това се случи на 3 декември 2000 г. в Държавния сатиричен театър „Алеко Константинов“ и наистина надмина всичките ни очаквания. На купона-спектакъл по повод Международния ден на хората с увреждания дойдоха толкова много хора да съпреживеят заедно емоциите от този ден, че ние, организаторите от коалиция „Общество за всички“, забравихме за напрежението и умората от почти едномесечната подготовка за празника. И за да свалим пък от вас напрежението от очакването – ето какво се случи.

В очакване на детското парти-спектакъл – фойето на театъра се препълни с хлапета, майки, татковци, баби и дядовци... усмивки и балони.

Завихри се невероятно парти, в което се забъркаха Рашко Младенов, Коцето-Калки с Кристиан и „Трубадурите“ и още много наши приятели – страхотни актьори, певци и танцьори.

А голямата зала на театъра наистина „се пръскаше по шевоните“.

Вечерта започна естетически с изложба на фотографии, рисунки, гърворезба и керамика...

...И продължи по същия начин с пантомимичния етюд „Изборът“, в който, под режисурата на Крис Лий и музиката на Асен Начев, нашите доброволци показаха, че могат да бъдат и актьори.

...а после тръгна вихрената част на купона, в който освен Коцето-Калки наливаха настроение с горещи ритми, песни и танци Асен Начев и „Апокалипсис“, „Фамилия М“ към СДГ, танцова формация „Орхидея“ и, разбира се, всички ние – купонджииите.

Това наистина беше нашият ден... и нашата вечер...

Novib

С финансовата подкрепа на Холандската организация за международно развитие и сътрудничество – Новиб

Financed by the Netherlands Organisation for International Development Cooperation – Novib

Отговорен редактор: Валентина Воденичарова
Без-отговорен редактор: Вера Младенова
Фотограф: Васил Янин
Предпечат и печат: Офис Маркет ЕООД
Тираж 1000. Разпространява се безплатно.

Център за независим живот

София 1000, ул. Гургулят № 2
тел./факс: (02) 98 98 857, 98 11 548,
98 05 839, e-mail: cil@aster.net